

Naša pisarija.

Zložil Ant. Medved.

1.

Zakaj bi ne poskusil sreče,
kdor misli, da pero mu lahko gre.
Vse potrpi papir, kar nanj se zmeče,
ne mara nič, kaj poreko ljudje.
Od vekov so ljudje različne vrste:
razum je enih, drugih le srce,
a tiste bi lahkó naštel na prste,
ki znajo s čuvstvi toplimi srcá
ediniti razuma misli čvrste.
Z jezikom krasno se igrati dá.
Med našim narodom butic je dosti
z ovočjem zadovoljnih brez soká.
Na vse strani režijo listi prosti,
vsebine lačni: pesmi, proze, slik.
Srčno se med sotrudnike ugosti,
takojš boš ‚nadobuden umetnik‘,
čez eno leto ‚samorasel genij‘
in potlej ‚mojster‘, stotih bravk malik.
Ko javno mnenje te tako zaceni,
kaj treba ti, da se razsojaš sam!
Ovenčan enkrat, kar ustvarim, meni,
ljudem kot novo umetnino dam.
Čemu razmislek, lima recens, študij?
V zakupu vse z inštinktom že imam.
Ah, ali na Parnasu božjem tudi
na hitrem kolu sreča se vrti
in slave spomenik se večkrat zgrudi
ob noč in prah zadušljiv v svet kadi.
Častilce svoje najdejo vse knjige,
a brez nasprotnikov nobena ni.
‚Hosana‘ danes, jutri ‚crucifige‘
po gajih muzinih odmeva krik.
Otrok reklame tu, tam plen intrige,
zdaj dvigne se, zdaj pade umetnik.
S prestola pade in strmeč obstane
z inštinktom svojim sam na tleh bolnik.

Kaj? Ali bile sanje so neznane,
ki sladko sem jih sanjal v prejšnjih dneh?
vprašuje sebe in oči si mane
in z jokom se bori mu trpek smeh.
Ha, množica brezsrdna in brezumna
tako ti vzornike teptaš po tleh!?
A ona odgovarja mu pogumna:
Zakaj si se zaljubil váse koj?
O naj le peče te o sebi sumnja,
ozdravi naj te, pòtlej — spet zapoj!

2.

Svet ni s pohvalo, niti z grajo skop.
Če glasno v rog en kritičar zatrobi,
takojš za njim povzame glas ves trop.
A malokdo na tihem misli, kdo bi
utegnil biti smeli kritičar
in li soditi se mu sploh spodobi.
Kaj takega ni lenim dušam mar.
Odkod imej en kritičar pravico,
da v listih sam nastopi kot klicar
stoterih sodb? Mar jamči za resnico,
ko govori v imenu drugih: mi,
misleč své desnico in levico?
Quot capita — može pobaraj tri
o kakem spisu, sodbe čuješ štiri,
vse žaltave med štirimi očmi.
A v javnosti na delo našopiri
ocenjevatelj sto vrlin, krasot,
da se ‚zaslužni‘ avtor ne vznemiri.
Tam stopi zopet paglavec za plot
in potnika na cesti nahrepeli
in se kehlja, ko ta ustavi pot
in jezno se ogleda po deželi.
Kot tak dečak, zalázni kritičar
zasluži, da ga trdo kdo zacveli.
Apel se skrivaj, nikdar ne čevljar!

(Dalje.)

